

siis ütles tema weelise filmaga: „Imelikud on Is-
sanda armo teed, kus peal tema meile juba siin
elus niisugust rõemo walmistab. Mina saan kabe-
wõrra palka: esimene oli rõem inimeste peastmise
üle, ja nüüd kingitakse mulle weel raha peale kaup,
misga elopäiwi mureta wõin õhtule ajada.

Üks tänolif wõlgnik.

Mõne nädala eest sai üks auuwäärt wana
kiriko õppetaja Prantsuse maal posti pealt ühe
pakkikese, mis San Brantsisko linnast Kalewornia
maalt temale oli saadetud. Suurem ulk kalendri
lugejatest ehk kuuleb siin esimest korda Kalewornia
maa nime, mis wiimisel aeal wäga kuulsaks on
saanud, ja kellest ses ramatus: „Ma: il m ja m õ n d a,
mis seal sees leida ou,“ neljandamas andes,
128 lehe külle peal lühidelt nimetati. Aga ruttame
jutule tagasi.

Kiriko õppetaja pani wäga imeks, kes temale
nii kaugelt pakkikese posti peale oli pannud, kus
temal ei kedagi sugulasi, sõbra ega tuttawat teada-
walt ei olnud. Pakki wendamise ind oli alles maks-
mata, sellepärast seda õppetaja käest tagandueti.
Kui ind tasotud oli ja wanakene ika weel mõist-
mata juhtumise üle kabe wabel seisis, edasi tagasi
mõtteldes, wõttis ta wiimaks noa kätte ja ahas

pakki lahti arotama, mis kindlast tugewa riide sisse
oli õmeldud. Riide seesst tuli üks weikene kasti-
kene nähtawale. Kes jõuab kiriko õppetaja imeks-
panemist ülestunnistada, tui kastikese lahti tehes
ühe suure tombu selget kulda kastis leidis!
Kulla tombu juures leidis tema sädelikese, kuhu
peale nõnda oli kirjutatud: „Rõõder ülesnäitmine
igawesest tänoandmise kombest. 1848 aasta 28ma
Leikuse kuu pääwa mälestuseks. Karl S. endine
wäepealik 30mas rügementis, praegone kullakaetwaja
Kalewornia maal.“ Põikemalt ei seisnud midagi kirjas.

Aga 28mal Leikuse kuu pääwal 1848 oli ala-
mal räägitaw juhtumine sündinud: Wana kiriko
õppetaja oli õhtul ilja ühe raske aige juurest koo-
poole minemas, kui lagedal wäljal üks wäepealik
temal kogemata wasto tuli. Pealiko silmnägo
näitas kahwatanud ja kohkunud, tema ei usalda-
nud õppetaja wasto filmi ülestõsta, waid ruttas
otsekohe jõe poole, mis trest ehk wersta kaugusel
jooksis. Kiriko õppetaja küsis lahke sõnaga, mis
raske koorem noore mehe südant piinamas, aga
pealik ei annud wastust, waid rohked filmapisarad
jooksid temal palgeid mööda maha; ja tahtis mees
wiibimata jõe poole edasi minna. Õppetaja wõttis
tema käest kinni ja ütles tõsise sõnaga: „Koor
inimene! teie olete Jumala teelt efsinud ja kuri
nõuu elab teil südames. Kannatage natuke aega,
enne kui midagi ettewõttate, mis teile ehk acalikust
kitsikust peastes igawest õnnetust sünnitab. Pealik